

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Προπληρωτέα
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΒΔΟΜΑΣ

Ἐν ὁδῷ Μουσῶν ἀριθ. 6.

Ἐκαστον φύλλον τιμάται
λεπτῶν 25.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Γ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΛΟΥΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἔργα καὶ ἡμέραι.
Περιηγηταί.
Ἡ Μάγδαλις καὶ τὸ Βιολίον.
Ἡ ἀδελφὴ Μάρθα (Ἐντυπώσεις).
Ἀνεκδότος Ἱστορικὴ ἔκθεσις
Βιβλιοκρισίαι. (Οἱ Ναβαράνοι ἐν Ἑλλάδι).
Ἀπαντήσεις ἀνευ ἐρωτήσεων (Ὁ μέλας θάλαμος).
Πνευματικαὶ ἀσκήσεις. — Αὔσεις.
ΕΝ ΕΠΙΦΥΛΑΙΔΙ. Δόξα καὶ Ἐρως Μυθιστόρημα

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Καὶ ἕτερον τετελεσμένον. Τῇ ἀληθείᾳ κατέστη ἐπίφοδος αὐτῇ ἡ νέα μέθοδος τῶν τετελεσμένων γεγονότων ἐπεκταθεῖσα εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ χρησιμεύῃ μόνον διὰ κατακτήσεις χωρῶν ἀλλὰ καὶ δι' ἐκθρονίσεις βασιλέων. Ὑπὸ θεαματικῇ δ' ἔποψιν τὸ τελευταῖον τοῦτο τετελεσμένον—ὡς τὰ μάλιστα ἀπρόοπτον—καθῆδυνε τοὺς μοναδικούς θεατὰς τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ διαδραματιζομένων—καὶ ὡς θεατὰς δικαίως πληρόνοντας—τοὺς μακαρίους, λέγω, ἐλευθέρους Ἕλληνας.

Τώρα μάλιστα κλίνομεν νὰ πιστεύσωμεν ὅτι οἱ ἀγαπητοὶ Βούλγαροι ἔχουσι μέλλον· δὲν τοὺς ἐφοβήθημεν διὰ τὴν βλακείαν μεθ' ἧς διὰ ξυλίων κανονίων ἠθέλησαν νὰ κατατροπώσωσι τοὺς αὐθέντας τῶν Τούρκων, δὲν τοὺς ἐφοβήθημεν διὰ τὴν ἀναίδειαν μεθ' ἧς ἀνευθριάστως καὶ μετὰ κομπασμοῦ ἔδρεπον τοὺς καρπούς τῶν ῥωσικῶν νικῶν, δὲν τοὺς ἐφοβήθημεν διὰ τὴν ἔπαρσιν μεθ' ἧς τῇ βοηθείᾳ ὅλου τοῦ κόσμου ἐχύθησαν ἐδώθεν τοῦ Αἰμου, οὔτε δὲ τὸ θράσος μεθ' οὗ ἐπίστευσαν καὶ οἱ ἴδιοι, ὅτι ἡ Σερβοβουλγαρικὴ βατραχομυομαχία ἦτο πόλεμος!... οὔτε τέλος διὰ τὸν κωμικὸν τίτλον τῶν νικητῶν τοῦ Βυζαντίου δι' οὗ ἐκοσμήθησαν. ... τοὺς ἐφοβήθημεν διὰ τὴν εὐκολίαν μεθ' ἧς ἐπέταξαν τὸν ἡγεμόνα τῶν, ὅτε ἐπείσθησαν ὅτι εἶνε ἐπιβλαβὴς εἰς τὸ μέλλον αὐτῶν!...

Οἱ στενοκέφαλοι τοὺς λέγουσιν ἀχαρίστους καὶ ἰδίως τὸν κορυφαῖον τῶν Βουλγάρων Καραβέλωφ, τὸν μέχρι τοῦδε ὡς ἀρχισυνωμότην θεωρούμενον... διατί; διότι ὑπὲρ πᾶν ἄλλο αἰσθημα, ὑπὲρ πάσαν ἄλλην ιδέαν ἔταξε... τὴν πατρίδα του!...

Οἱμοι! ἀργὰ θὰ ἐννοήσωμεν ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες ὅτι προκειμένου περὶ πατρίδος τὰ πάντα εἶνε ἐπιτετασμένα!...

λέγει, προεβιάσθη τῇ συστάσει τῶν Ὁρλεανιδῶν, καὶ τώρα, ὁ ἀχάριστος! οὐ μόνον δὲν τοὺς εὐγνωμονεῖ, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐξορίζει!...

Ἀλλ' ἂν ἡ Γαλλία στρατιωτικῶς ἀκμάζῃ, ἂν προαλείφεται εἰς μέγαν ἀγῶνα ὅπως ἀναλάβῃ τὴν ἐμπρέπουσαν εἰς τὸ εὐγενέστατον τῶν ἐθνῶν θέσιν, ἂν ὑπάρχουσιν ἐνδείξεις ὅτι αἱ βασιλεύουσαι οἰκογένειαι τὴν πρώτην ἐκδήλωσιν ἐθνικοῦ ὀργασμοῦ θὰ τὴν μετέτρεπον εἰς ἐσωτερικὴν ἀναστάσειν ὅπως ἀνυψώσωσι τοὺς κρίνους ἢ τοὺς ἀετούς ἢ δὲν γνωρίζω τί ἄλλο; ἂν συνεπείᾳ τῆς στρατιωτικῆς ταύτης τῆς Γαλλίας ἀκμῆς, τῆς εἰς τὸν Βουλανζὲ κυρίως ὀφειλουμένης, οἱ τῆς ἀμάξης ἀρχικαγγελάριοι ἤρχισαν πράγματι νὰ πτοῶνται καὶ εἰς τὸ πρῶτον αὐτῶν ῥίγος διέταξαν τὸν ἡγεμόνα Ἀλέξανδρον νὰ ὑπάγῃ ἀπὸ κεῖ ὅπου ἦλθε;

Τί σημαίνουν ταῦτα!... Ὁ ὑποστράτηγος Βουλανζὲ ἀνευ τῶν Ὁρλεανιδῶν θὰ ἦτο ἀκόμη συνταγματάρχης!...

Πόσον ἀνώτεροι τῶν ἄλλων θνητῶν εἴμεθα ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες!... Βλέπομεν τὴν δούλην γῆν ἀρπαζομένην ὑπὸ τῶν εὐεργετῶν ἡμῶν δυνάμεων, βλέπομεν τὴν ἐλευθέραν γῆν ἐκμηδενιζομένην ὑπὸ ἀθλίων κυβερνήσεων, καὶ ἐξυμνοῦμεν τὰς πρώτας καὶ ἀδιαφοροῦμεν διὰ τὰς δευτέρας· ἐν τούτοις εἴμεθα ἄνθρωποι... εὐγνώμονες!...

Ἀλλὰ τίς ἦτο ὁ κύριος μοχλὸς τοῦ νεωτέρου τετελεσμένου;

Τῇ συγκαταθέσει ἀρὰ γε τῆς Γερμανοκρατίας, ἢ τῇ ῥωσικῇ μόνον ἐνεργείᾳ; τῇ ὁμοφωνίᾳ ἀπασῶν τῶν πολιτικῶν τῆς Βουλγαρίας ἀποχρώσεων, ἢ μιᾶς μόνον ἐξ αὐτῶν; τῇ εὐχῇ παντὸς τοῦ ἔθνους, ἢ μόνον τῶν φιλορῥώσων ἐξέθρονίσθη ὁ Ἀλέξανδρος ὁ ἥδη ἰδιώτης καὶ περιηγητής; θὰ κατορθώσῃ ἢ δὲν θὰ κατορθώσῃ, θέλει ἢ δὲν θέλει νὰ ἐπανέλθῃ; τίς θὰ τὸν διαδεχθῇ; ἀλλὰ θὰ τὸν διαδεχθῇ τις; εἶνε ἀληθὴς ἢ θρυλουμένη ἐμφυλία ῥήξις ἢ εἶνε δευτερον κατὰ τῆς Ἀγγλίας τέχνασμα; Ταῦτα πάντα ἤδη ἀπασχολοῦσι τοὺς παρακολουθοῦντας τὰ πολιτικὰ γεγονότα.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ εἰρήνη κατὰ πάσαν πιθανότητα δὲν θὰ διαταραχθῇ, δὲν θέλει ὅμως ἴσως συμβῇ τὸ αὐτὸ καὶ ἐν περιπτώσει ῥωσικῆς ἐπεμβάσεως χάριν πάντοτε τῆς εἰρήνης.

Ἡ κατάληψις τῆς Βουλγαρίας ὑπὸ τῶν Ῥώσων θέλει βεβαίως θεωρηθῇ ὡς ἀογὴ

Ἡ δὲ πορνὴ Ἀλβιὼν τί λέγει διὰ πάντα ταῦτα; Ἐλπίζει ἀρὰ γε ἀκόμη ὅτι οἱ ἐκσλαβισθέντες Τάταροι, οἱ ἀγαπητοὶ Βούλγαροί τῆς θὰ μεταμορφωθῶσιν εἰς Ἀγγλικά νευρόσπαστα; τὸ πρὸς τὸν Ἑλλητισμὸν μῖσος αὐτῆς θὰ τὴν ἀναγκάσῃ τὴν φιλοβουλγαρικὴν πολιτικὴν τῆς νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ διὰ τῆς πατροπαράδοτου πολιτικῆς τῆς ἀκεραιότητος τῆς Τουρκίας, ἐξακολουθούσης καὶ μετὰ τὰ τελευταῖα γεγονότα νὰ συμβαδίῃ μετὰ τῶν ἄλλων δυνάμεων, ἢ θὰ ἐννοήσῃ ἐπὶ τέλους τίνες εἶνε οἱ ἀληθεῖς αὐτῆς σύμμαχοι ἐν τῇ Ἀνατολῇ;

Ἀγγλικὴ εἰλικρίνεια. Ἰδοὺ καὶ μία ὁρθὴ Ἀγγλικὴ σκέψις. «Ἀποκλείων τοὺς ἑλληνικοὺς λιμένας ὁ ἄγγλος βασιλόπαις, γράφει Ἀγγλικὴ ἐφημερίς, ἐπέτελει ἔργον ἐχθροῦ, ἀνάξιοι δὲ τῆς καταγωγῆς τῶν θὰ ἐδείκνυντο οἱ Ἕλληνες, ἐὰν μὴ ἀπεκήρυσσον τὴν ταπεινωτικὴν πράξιν τοῦ δημάρχου (Κέας). Πολλὸς χρόνος θὰ παρέλθῃ, πρὶν ἢ οἱ Ἕλληνες λησμονήσωσι τὴν πρὸς αὐτοὺς πολιτείαν τῆς Ἀγγλίας, ὑποστηρίζουσας δὴθεν τὴν βερολίνειον συνθήκην, πράγματι ὅμως ἀθετησάσης αὐτὴν ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ παροργισάσης τὴν Ῥωσίαν, ἥτις ἐξεδιχίθη ἐν Βατούμῃ».

Ψήφισμα τῆς Σαμακῆς Συνελεύσεως. Ὡς βέβαιον σημεῖον προόδου τόπου τινὸς δύναται νὰ θεωρηθῇ ἡ ἀναγνώρισις τῆς ἀληθοῦς ἀξίας καὶ ἡ πρὸς ταύτην ἀπόδοσις τῆς ὀφειλουμένης τιμῆς. Οὕτω, καθὰ ἐπιστέλλουσιν ἡμῖν ἐκ Σάμου, ἡ Σαμακὴ Συνέλευσις ἐψηφίσατο ὅπως ἡ εἰκὼν τοῦ καθηγητοῦ τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων **Κ. Σ. Κόντου**, ἀναρτηθῇ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Γυμνασίου. Τὸ ψήφισμα ἔχει ὡς ἐξῆς:

«Ἡ ἐνεστῶσα Γενικὴ τῶν Σαμίων Συνέλευσις, ἐκτιμῶσα τὰς πολυτίμους καὶ μεγάλας πρὸς τὸν τόπον ἡμῶν ὑπηρεσίας τοῦ ἀξιοτίμου καθηγητοῦ κ. Κωνσταντίνου Κόντου, ὦν τὴν ἀνάμνησιν ζῶηράν εἰσέτι διατηρεῖ, καὶ ἐν γένει διὰ τὴν ἐνδελεχῇ μέριμναν ἣν πρὸς πνευματικὴν προαγωγὴν τοῦ τόπου ἐπιδείκνυται, κατὰ πρότασιν τοῦ πληρεξουσίου Μαραθονακμίου Δημητρίου Ι. Μιτζάλη, ἐψηφίσατο κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς εἰκαστῆς ἐνάτης Ἰουλίου (ε. ε.) ν' ἀναρτηθῇ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ ἐκεί Γυμνασίου καὶ νὰ ἐκφρασθῇ ἡ εὐαρέσκεια αὐτῆς».

Ἡ πράξις αὕτη διὰ τὸν κατανοοῦντα τὴν σημασίαν τῆς εἶνε ὅντως ἀξία ἐν-

ΠΕΡΙΗΓΗΤΑΙ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 375.)

Δέκατος ἑβδομος αἰών. Κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦτον ἀπαντῶμεν τὸν περιηγητὴν Henri de Beauveau (1619) γράψαντα πόνημα ὑπὸ τὸν τίτλον «Relation du voyage du Levant-Nancy» εἰς 4ον. Ἦτο πρεσβευτὴς τῆς Λοραίνης παρὰ τῇ αὐλῇ τῆς Ῥώμης, γράψας ἀφήγησιν τῶν ἐν Γερμανίᾳ καὶ τῶν κατὰ τῶν Τούρκων ἐκστρατειῶν του.

Τὸν Courmesvin Louis de Hayes (1621) γράψαντα Voyage du Levant fait par le commandement du roi en l'année 1661. Paris in 4°.

Ἦτο διπλωμάτης Γάλλος, γεννηθεὶς τὸ 1592 καὶ ἀποκεφαλίσθεις ἐν Bezières τὸ 1632. Ἀκόλουθος ὢν ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Λουδοβίκου ΙΓ' κατ' ἀρχάς, εἶτα δὲ σύμβουλος, ἐπεφορτίσθη κατὰ τὸ 1621 διὰ διαφόρων πρεσβειῶν ἃς ἐξετέλεσε ἐπιτυχῶς, σὺν τοῖς ἄλλοις κατάρθωσεν ὅπως ὁ βασιλεὺς τῆς Δανίας Χριστιανὸς Δ' καὶ ὁ τῆς Σουηδίας Γουσταῦος Ἀδόλφος συμμάχῳσι μετὰ τῆς Γαλλίας, ὅπως παρεμποδίσωσι τὰς κτήσεις τοῦ οἴκου τῆς Αὐστρίας. Παρακαλέσας εἶτα τὸν Καρδινάλιον Ῥισελιὲ νὰ τὸν ἀποστείλῃ εἰς Σουηδίαν, καὶ μὴ εἰσακουσθεῖσης τῆς παρακλήσεώς του, μετέβη παρὰ τῷ βασιλεῖ τῆς Γερμανίας, ὅπως μεσολαβήσῃ ὑπὲρ τῆς βασιλομήτορος. Συλληφθεὶς ὁμοῦ κατὰ διαταγὴν τοῦ Ῥισελιέ, ὠδηγήθη εἰς Γαλλίαν καὶ δικασθεὶς ἀπεκεφαλίσθη. Ἐκτὸς τοῦ ἄνω συγγράμματος ἔγραψε καὶ Voyage en Danemark.

Τὸν Sir Henry Blount (1636) συγγράψαντα τὸ πόνημα A voyage to the Levant, with observations concerning the modern condition of the Turks

Ἐγεννήθη τὴν 15 Δεκεμβρίου 1602

ἐν Tittenhauser, καὶ ἐξεπαιδεύθη ἐν τῷ ἐν Ὁξωνίᾳ κολλεγίῳ Trinity. Ἐν ἔτει 1634 ἤρξατο περιηγούμενος, ἐπισκεφθεὶς δὲ τὴν Εὐρωπαϊκὴν Τουρκίαν, τὴν Ἑλλάδα, τὴν Συρίαν καὶ τὴν Αἴγυπτον, ἐδημοσίευσεν κατὰ τὴν ἐν ἔτει 1636 ἐπιστροφὴν του σπουδαῖον σύγγραμμα ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον, οὗ τινος πολλοὶ ἐγένοντο ἐκδόσεις. Ἐν ἔτει 1638 ἀποθανόντος τοῦ πατρὸς του, ἐκληρονόμησε τὸ ἐν Staffordshire οἰκογενειακὸν κτῆμα, τὸ δ' ἐπόμενον ἔτος ἔλαβε τίτλον ευγενείας. Κατὰ τὴν ἐκρηξίν των ἐμφυλίων πολέμων ἀνῆκων εἰς τὴν τάξιν των gentlemen Pensioners, ἐτάχθη ὑπὲρ τοῦ βασιλέως καὶ ἐπολέμησε ὑπὸ τὰς σημαίας τοῦ Καρόλου κατὰ τὴν Edge-hill μάχην. Μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς βασιλικῆς μερίδος κατροθώσας νὰ ἐλαύσῃ τὴν εὐνοίαν των ἰσχυρῶν, οὐ μόνον ἔπυχε συγγνώμης, ἀλλὰ καὶ θέσιν παρ' αὐτῶν ἔλαβε. Ἐξ κωμωδία ὑπὸ τὸν τίτλον John Silly ἀποδίδονται αὐτῷ ἑτέρα ἔργα αὐτοῦ εἶναι :

An epistle in praise of tobacco and coffee καὶ μία σάτυρα ἐπιγραφομένη Exchange walk. Ἀπέθανε τὴν 9ην 8bris 1682.

Τὸν Thevenot (1655) γράψαντα τὸ Voyage de M. Thevenot tant en Europe qu'en Asie et en Afrique et aussi des diverses particularités de l'Archipel, Constantinople, Terre-Sainte, Egypte, Pyramides Momies, Désert d'Arabie, la Mecque, le siège de Bagdad, la Perse, le Mogol, les Indes etc. Paris. Ch. Angot. 1689. in 12°.

Ὁ Θεβενότος ἐγεννήθη ἐν Παρισίοις τὸ 1633, ἦτο δὲ ἀνεψιὸς τοῦ περιηγητοῦ Μελχισεδέκ Θεβενότου. Ἐξεπαιδεύθη ἐν τῷ κολλεγίῳ τῆς Ναβάρρας, μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του γενόμενος κάτοχος ἀρκετῆς περιουσίας, ἤρξατο περιηγούμενος. Κατὰ τὸ 1652 περιηγήθη τὴν Ἀγγλίαν, Ὀλλαν-

δίαν, Γερμανίαν καὶ Ἰταλίαν, τῆς δὲ περιηγήσεως ταύτης περατωθείσης, ἀπεφασίσε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Ἀνατολήν. Τὸ 1655 ἀνεχώρησεν εἰς Civita Vecchia, διελθὼν δὲ διὰ τῆς Σικελίας καὶ τῆς Μελίτης, ἐπορεύθη εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐκεῖθεν δὲ εἰς Ἀνατολήν, ἐνθα ἐπισκεφθεὶς τὴν Ἀλεξάνδρειαν καὶ ἄλλας τινὰς πόλεις τῆς Αἰγύπτου, ἐπεβίβάσθη ἐπὶ τινος Ἀγγλικοῦ πλοίου διὰ Τύνιδα καὶ Καρθαγένην, διελθὼν δὲ τὴν Ἰταλίαν, ἐπανέκαμψεν εἰς Γαλλίαν μετὰ ἐπταετῆ ἀπουσίαν. Τὸ πρὸς ἐπίσκεψιν ὁμοῦ ξένων χωρῶν πάθος του δὲν ἐκορέσθη, τὸν δ' Ὀκτώβριον τοῦ 1663 ἀνεχώρησε καὶ πάλιν ἐκ Παρισίων, ὅπως ἐκ δευτέρου ἐπισκεφθῇ τὴν Ἀνατολήν. Περιηγηθεὶς δὲ διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος, τῆς Συρίας καὶ τῆς Περσίας, ἐπορεύθη εἰς τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας, ἐπιστρέφων δὲ ἀπέθανε εἰς τὴν πόλιν Μίκα ἐγγὺς τῆς Ταυρίδος τὴν 28 9bris 1667, 33 ἐτῶν τὴν ἡλικίαν. Λέγεται ὅτι εἰς αὐτὸν ὀφείλεται ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ καφῆ εἰς Γαλλίαν. Τὰ συγγράμματα του εἰς διαφόρους μεταφρασθέντα γλώσσας, εἰσι τὰ ἑξῆς :

Voyage du Levant — Suite du même voyage. — Voyage contenant la relation de l'Indostan.

Αἱ διάφοροι περιηγήσεις του συλλεχθεῖσαι ἐδημοσιεύθησαν ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον τὸ 1689.

Τὸν Boschini (1658) γράψαντα «L' Archipelago con tutte le isole, scogli, secche e bassi fondi Venezia». Ἦτο ζωγράφος, γλύπτης καὶ φιλόλογος, γεννηθεὶς ἐν Βενετίᾳ τὸ 1663 καὶ ἀποθανὼν τὸ 1678. Ἐνεκα τῶν εἰκόνων τοῦ ἔλαβε τρεῖς χρυσὰς ἀλύσεις, μίαν παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος Λεοπόλδου, ἑτέραν παρὰ τοῦ ἀρχιδουκὸς τῆς Αὐστρίας, καὶ τρίτην παρὰ τοῦ δουκὸς τῆς Μοδένης. Ἐγραψε 61 χάρτας περιλαμβάνοντας ὁλόκληρον τὴν Κρήτην καὶ 48 ἄλλους διὰ τὸ Αἶγαῖον πέλαγος.

ΔΟΞΑ ΚΑΙ ΕΡΩΣ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 375.)

Μέρος τοῦ ἐχθρικοῦ πυροβολικοῦ ἤναγκάσθη νὰ σιγήσῃ ἄλλῳδως διὰ τοῦ ὅσον τυχηροῦ τόσον καὶ ταχέως πραξικοπήματος τοῦ Γεωργίου Σπουρμφέδερ ἀλλ' ἦτο τοιαύτη ἡ εἰμαρμένη τοῦ Οὐλρίχου, ὥστε καὶ τὸ λαμπρὸν τοῦτο στρατιωτικὸν κατάρθωμα οὐδόλως ὠφέλησεν αὐτόν. Αἱ δυνάμεις των στρατιωτῶν του εἶχον ἐντελῶς ἐξαντληθῇ ἐκ των ἀκαταπαύστων προσβολῶν τοῦ ὑπερτέρου κατὰ τὸν ἀριθμὸν ἐχθροῦ. Οἱ μισθοφόροι ἀνθίσταντο καλῶς εἰσέτι, ἀλλ' οἱ ἀρχηγοὶ των εἶχον ἤδη ἀναγκασθῇ νὰ τοὺς παρατάξωσιν εἰς τετραγώνῳ ὅπως ἀποκρούσωσι προσβολὴν τοῦ ἱππικοῦ. Ἡ γραμμὴ τῆς μάχης διε-

όδουξ τῆς Βαυαρίας εἶχε καταλάβει ἐξάπινης τὴν Στουτγάρδην καὶ ὅτι νέος στρατὸς καταλαβὼν τὰ νῶτα αὐτοῦ ἀνῆρχετο κατὰ μῆκος τοῦ ῥύακος μόλις ἐν τέταρτον τοῦ μιλλίου ἀπέχων πλέον.

Ὁ Οὐλρίχος ἀνεγνώρισε τότε ὅτι τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀπώλεσεν ἐκ δευτέρου τὸ δουκάτον του καὶ ὅτι δὲν ἀπέμεινε πλέον ἄλλο τι ἢ ἡ φυγὴ ἢ ὁ θάνατος, ἐὰν δὲν ἤθελε νὰ πέσῃ ζῶν εἰς τὰς χεῖρας των ἐχθρῶν του. Οἱ σύντροφοί του συνεβούλευσαν νὰ καταφύγῃ εἰς τὸν κληρονομικὸν αὐτοῦ πύργον δὲ Βύρτεμπεργ καὶ νὰ διαμείνῃ ἐκεῖ μεχριστότου νὰ εὕρῃ εὐκαιρίαν νὰ φύγῃ μυστικῶς. Ὑψωσε τὰ βλέμματα πρὸς τὸν πύργον ἐκεῖνον, ὅστις φωτιζόμενος ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἐδέσποζε τῆς κοιλάδος, ἐν ᾗ ὁ ἀπόγονος των ἱδρυτῶν του συνήπτε τελευταῖαν ἀπέλπιδα μάχην ἔτι μὴ σὺν τῷ δουκάτῳ του. Ὁ-

καις σηματοῖσαιόμενοι ὑπὸ τοῦ πρωῒνου ἀέρος· οἱ ἱππῶται παρατηροῦντες προσεκτικώτερον, ἔβλεπον τὰς σημαίας ταύτας μηχανομένους ἐπὶ μᾶλλονκαπνὸς δὲ ὑπομέλας ἀναθρόσκων ἐκ πολλῶν μερῶν, ἀνῆγγειλεν ὅτι ἡ πυρκαϊὰ εἶχεν ὑψώσει νικητρία τὰς ἐρυθρὰς αὐτῆς σημαίας ἐπὶ των ἐπάλξεων τοῦ πύργου δὲ Βύρτεμπεργ. Ἐκαίετο πανταχόθεν, ὁ δὲ δυστυχὴς κάτοχος αὐτοῦ παρέστη εἰς τὸ θέαμα τοῦτο μετὰ βεβιασμένου ἐξ ἀπελπισίας γέλωτος. Ὁ στρατὸς εἶδεν ἐπίσης τότε ὅτι ὁ πύργος ἐπυρπολεῖτο. Οἱ ἐχθροὶ ἐχαιρέτισαν τὴν ἐμφάνισιν των φλογῶν διὰ κραυγῶν χαρᾶς, οἱ δὲ Βυρτεμβέργιοι ἀπώλεσαν τὸ θάρρος καὶ εἶδον ἐν τούτῳ οἰωνὸν τῆς πτώσεως τοῦ κυρίου των.

Τὰ τυμπανα ᾗδον τοῦ στρατοῦ τῆς Συμμαχίας προελάνοντα ὀπισθεν ἠκούοντο ἐλκυστέσθαι· οἱ δὲ καιροὶ ἤνοιξαν νὰ

Τὸν Stochove (1662) γράψαντα Voyage du Levant-Bruxelles. Ἦτο Βέλγος περιηγητής, γεννηθεὶς ἐν Burges τὸ 1610 καὶ ἀποθανὼν τὸ 1679. Εἰκοσαετῆς ἠκολούθησε τὸν πρέσβυν τῆς Γαλλίας ἐν Τουρκίᾳ (1630) ἐπεσκέφθη δὲ τὴν Συρίαν, τὴν Παλαιστίνην καὶ τὴν Αἴγυπτον. Ἐπανακάμφας εἰς Burges ἐδημοσίευσε: Voyage fait aux années 1630-33. Bruxelles 1643. — Abregé des vies des empereurs Turcs.

Τὸν Jean Foi Vaillant (1670). Οὗτος ἦτο νομισματολόγος, γεννηθεὶς τὸ 1632 ἐν Beauvais καὶ ἀποθανὼν τὸ 1706. Χάριν τῶν νομισμάτων παρήτησε τὸ ἱατρικὸν ἐπάγγελμα, καὶ πολλάκις δι' ἐξόδων τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ', περιηγήθη τὴν Σικελίαν, τὴν Ἰταλίαν, τὴν Αἴγυπτον, τὴν Ἑλλάδα, τὴν Περσίαν, τὴν Ὀλλανδίαν καὶ τὴν Ἀγγλίαν, ὁπότεν πολλὰς πολυτίμους συλλογὰς νομισμάτων μετεκομίσατο πολλοὺς διατρέξας κινδύνους, ἐπὶ 4 1/2 μῆνας διατελέσας αἰχμαλῶτος Ἀλγερινῶν ληστῶν. Κατὰ τὴν αἰχμαλωσίαν του, τῷ ἀφηρέθησαν καὶ τὰ νομίσματά του. Ἐπιτυχὼν ὅμως κατὰ τὴν ἀπελευθέρωσίν του νὰ λάβῃ παρὰ τῶν ληστῶν 20 χρυσὰ νομίσματα, φοβούμενος δὲ μήπως καὶ πάλιν συλληφθῇ, κατέπιεν αὐτά, εὐτυχῶς ὅμως οὐδὲν ἐπαθε, διότι ἐξῆλθον εὐκόλως. Ἦτο μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν. Ἐγραψε πολλὰ συγγράμματα, ἐν οἷς καὶ τὸ: Historia Ptolemæorum ad fidem numismatum accommodata; Seleucidarum imperium ad fidem numismatum; Archacidarum imperium; Numismata ærea imperatorum... in coloniis; Numismata imperatorum... a populis romanæ ditionis percussa; Achenidenarum imperium.

Τὸν Babin. Fr. (1674) γράψαντα Relation de l'État présent de la ville d'Athènes. Ἦτο Γάλλος θεολόγος, γεννηθεὶς ἐν Angers τὸ 1651, καὶ ἀποθα-

νὼν τὸ 1734, κοσμήτωρ τῆς Θεολογικῆς σχολῆς τῆς πόλεως ταύτης. Ἐγραψε τοὺς πρώτους 18 τόμους τῶν Conférences d'Angers. Ὡσαύτως τὸ Relation de ce qui s'est passé dans l'université d'Angers au sujet de la philosophie de Descartes. 1679 εἰς 4ον.

Τὸν Guillet George (1675) γράψαντα τὸ σύγγραμμα «Athènes ancienne et nouvelle et l'état present de l'Empire Turc».

Ἦτο Φιλόλογος γεννηθεὶς ἐν Thiers τὸ 1625 καὶ ἀποθανὼν ἐν Παρισίοις τὸ 1705. Ἦτο ὁ πρῶτος ἱστοριογράφος τῆς ζωγραφικῆς Ἀκαδημίας. Περὶ τοῦ βίου αὐτοῦ οὐδὲν γνωρίζομεν. Ὁ William Martin Leake, ἐν τῷ συγγράμματι αὐτοῦ Topography of Athens πολλὰ κατ' αὐτοῦ γράφει (Βλ. ἐφημ. Πατρίδα ἔτ. ΙΒ' Μαΐου 30, 1887 ἀρ. 579) ὁ δὲ περιφανὴς περιηγητὴς Spon ἔγραψεν ὀλόκληρον βιβλίον: Réponse à la critique publiée par M. Guillet sur le voyage de la Grèce de J. Spon, Lyon 1679, εἰς ἀπάντησιν παρατηρήσεών τινων ἐπὶ τῆς περιηγήσεώς του. Μέρος τῆς περιηγήσεώς του μεταφρασθὲν κατεχωρίσθη ἐν τῷ Β' τόμῳ τοῦ περιοδικοῦ Παρθενῶνος (Φυλ. ΣΤ' ἀρ. 18 76ριος 1872 σ. 1008—14) ἐπίσης δὲ τὸ αὐτὸ μέρος καὶ ἐν Ἑστίᾳ (τόμ. Γ' ἀρ. 73. ἔτ. Β' 22 Μαΐου 1877 σ. 233—28). Ὁ Chateaubriand ἐν σ. 35 τοῦ Itinéraire λέγει περὶ αὐτοῦ: «Cet ouvrage, qui n'est qu'un roman, fit naître une grande querelle parmi les antiquaires. Guillet ne méritait aucun confiance comme voyageur». Βλ. καὶ Κ. Σάθα Χρον. Ἀνέκδοτον Γαλαξειδίου σ. 48.

Τὸν πασίγνωστον Wheeler George (1682) γράψαντα A Journey into Greece, in company of Dr Spon of Lyons, in six books, London.

Ἦτο Ἀγγλος περιηγητὴς γεννηθεὶς τὸ 1650 ἐν Βρέδᾳ τῆς Ὀλλανδίας. Πε-

ριηγήθη τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἀσίαν μετὰ τοῦ Spon, σκοποῦντες τὴν ἀντιγραφὴν ἐπιγραφῶν καὶ τὴν περιγραφὴν ἀρχαιοτήτων. Ἐπιστρέψας ἐκ τῆς περιηγήσεώς του, ἐδωρήσατο τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Ὁξωνίας (μαθητῆς τοῦ ὁποίου ἐχηρημάτισε) ἀξιόλογον συλλογὴν Ἑλληνικῶν καὶ Λατινικῶν χειρογράφων, ὧν ἕνεκεν ἔλαβε τὸν Βαθμὸν M. A. Κατὰ τὸ 1682 ἐδημοσίευσε τὴν εἰς Ἑλλάδα περιήγησίν του εἰς ἑξ. βιβλία, σύγγραμμα ἀξιολογώτατον διὰ τὴν αὐθεντικότητά καὶ τὰς πληροφορίας του, λίαν δ' ἐνδιαφέρον εἰς τοὺς νομισματολόγους, τοὺς ἀρχαιολόγους, καὶ τοὺς σπουδαστὰς τῆς φυσικῆς ἱστορίας. Ἐκτὸς τῆς περιηγήσεώς του ἔγραψε καὶ τὰ ἑξῆς: The churches of the primitive christians—The Protestant monastery or christian ceremonies (Βλ. Lechevalier Voyage dans la Troade σ. 133, καὶ Γ. Κωνσταντινίδου, Ἱστορίαν Ἀθηνῶν, σ. 518—9).

Τὸν Marc Vincent Coronelli (1685) γράψαντα Memorie Istoric-Geografiche del Regno di Morea, Negroponte et luoghi adjacenti. Venise.

Οὗτος ἦτο Ἰταλὸς γεωγράφος γεννηθεὶς ἐν Βενετίᾳ τὸ 1650 καὶ ἀποθανὼν τὸ 1718. Νέος ὢν ἐπεδόθη εἰς τὴν σπουδὴν τῶν μαθηματικῶν καὶ τῆς κοσμογραφίας, ἐτιμήθη δὲ καὶ διὰ τοῦ τιμητικοῦ ἀξιωματοῦ τοῦ δημοσίου κοσμογράφου τῆς Ἑνετικῆς Πολιτείας (cosmographo Publico). Περιηγηθεὶς πολλὰς χώρας συνέγραψε τὰ σπουδαιότατα τῶν χρόνων αὐτοῦ γεωγραφικὰ συγγράμματα. Ἐν τοῖς χάρταις τούτοις εὐρύνονται οἱ τῆς Πελοποννήσου, τῆς Εὐβοίας, τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος, τῆς Λευκάδος, τῆς Κερκύρας, τῆς Κρήτης, τῆς Κύπρου, τῆς Μακεδονίας, τῆς Θράκης, τοῦ Βοσπόρου, τῆς Κωνσταντινουπόλεως κτλ. Ἐν δὲ τῇ Βιβλιοθήκῃ τῶν Παρισίων εὐρύνονται δύο μεγάλοι σφαῖραι, λίαν παραδόξοι, διὰ τὰς ζωγραφικὰς γνώσεις τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

διέλθωμεν διὰ μυρίων ἑχθρῶν ἢ θάπολεσθῶμεν. Λάβε τὴν σημαίαν μας, ἀνδρεῖε Στουρμφέδερ καὶ ἄς ἐπιπέσωμεν γενναίως κατὰ τοῦ ἑχθροῦ.

Ὁ Γεώργιος ἐδράξατο τῆς σημαίας τῆς Βυρτεμβέργης· ὁ δούξ ἐτέθη παραπλεύρως αὐτοῦ, οἱ ἱππῶται καὶ οἱ ἑφιπποὶ ἄστοι τοὺς περιεστοίχισαν, ἑτοιμοὶ ν' ἀνοίξωσι διόδον εἰς τὸν δούκα αὐτῶν. Οὗτος ὑπέδειξε μέρος τι, εἰς ὃ ὁ ἑχθρὸς ἦτο ἥττον συμπεπυκνωμένος. Πρέπει νὰ διέλθωμεν ἐκεῖθεν, εἶπεν, ἢ ἄλλως τὸ πᾶν ἀπώλετο. Ἐσπεροῦντο ἐνὸς ἔτι ἀρχηγοῦ καὶ ὁ Γεώργιος ἠτοιμάζετο νὰ τεθῇ ἐπὶ κεφαλῇ αὐτῶν, ὅτε ὁ Λιχτενστάιν ἔνευσεν αὐτῷ νὰ μὴν καταλίπῃ τὴν θέσιν του πλησίον τοῦ δούκῃ καὶ προηγῇ αὐτὸς τῶν ἱππέων. Ἀπαξ ἔτι ἔστρεψε τὸ εὐγενὲς αὐτοῦ πρόσωπον πρὸς τὸν δούκα καὶ

Τὸ στράτευμα τοῦτο συγκείμενον ἐκ διακοσίων ἐρίππων προὔχωρησε τροχάδην σφηνοειδῶς. Ὁ καγκελάριος Ἀμβρόσιος Βολλὰν εὐχαρίστως εἶδεν αὐτοὺς ἀναχωροῦντας καὶ ἡ καρδιά του ἀνεκουφίσθη, διότι ὁ δούξ ἐφαίνετο λησμονήσας αὐτὸν καθ' ὀλοκληρίαν καὶ ἐσκέπτετο πῶς ἡδύνατο ἀκινδύνως νὰ καταβῇ ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ἵππου του. Ὁ εὐγενὴς ὅμως τοῦ δούκῃ ἵππος παρηκολούθει νοημόνως τοὺς ἱππεῖς διὰ τῶν βλεμμάτων του. Ἐν ᾧ οἱ ἄλλοι ἐκάπαζον, αὐτὸς ἵστατο ἀκίνητος, ἀλλ' ὅτε αἰφνης αἱ σάλπιγγες ἐσήμαναν προσβολήν, ἡ σημαία τῆς Βυρτεμβέργης ἐκυμάτισεν εἰς τὸν ἀέρα καὶ οἱ ἀνδρεῖοι ἱππεῖς ὤρμησαν κατὰ τοῦ ἑχθροῦ. Ὁ ἵππος ἐφαίνετο ἀναμένων τὴν στιγμὴν ἐκείνην καὶ ἀμέσως ἀνεχώρησεν ὡς βέλος διὰ τῆς πεδιάδος. Ὁ καγκε-

ρίπῃ ὀφθαλμοῦ κατέφθασε καὶ ὑπερέβη τοὺς ἄλλους, ὥστε ἐντὸς ὀλίγου εὗρεθῃ μετὰ τῶν πρώτων, ὥσει ἦτο ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἱππέων. Οἱ ἑχθροὶ παρετήρησαν μετ' ἐκπλήξεως τὸ χονδροειδὲς ὄν, ὅπερ ὡμοίαζε μᾶλλον πρὸς πύθιον τεθωρακισμένον ἢ πρὸς μαχητὴν, ἀλλὰ πρὶν ἢ συνέλθωσιν ἐκ τῆς ἐκπλήξεώς των, ὁ φοβερὸς ἄνθρωπος εὗρεθῃ ἐν τῷ μέσῳ τῶν τάξεων των καὶ παρὰ τὴν σοβαρότητα τῆς στιγμῆς οἱ Βυρτεμβέργιοι ἀνεκάγχασαν θορυβῶδῶς, τοῦθ' ὅπερ ἀναμφιβόλως δὲν ἐπῆνεγκεν ὀλίγην σύγχυσιν μετὰ τῶν ἀνδρικῶν στρατευμάτων τῆς Οὐγγης Γμουνδ Ἀσλεν, Νυρεμβέργης καὶ δέκα ἄλλων πόλεων τῆς Αὐτοκρατορίας προσβληθέντων οὕτως ἐξαπίνης. Διεσκορπίσθησαν πρὸ τῆς ἀκατασχέτου ὁρμῆς τῶν διακοσίων ἱππέων καὶ ἅπαν τὸ στράτευ-

Ἰδρυσε σύλλογον οὔτινος τὰ μέλη ἐκα-
λοῦντο Ἀργοναῦται. Τοὺς σπανίους καὶ
βρυτίμους τούτους χάριτας 19 τὸν ἀ-
ριθμὸν ἐδώρησε τῇ Βιβλιοθήκῃ τῆς Βου-
λῆς ὁ ἐν Μασσαλίᾳ κ. Δημήτριος Βασι-
λείου. (Βλ. «Αἰὼνα», ἔτ. ΜΣΤ' ἀρ. 4466
5 Μαΐου 1884).

Καὶ τέλος τὸν προορηθέντα Spon (1678)
γράφαντα: Voyage d'Italié, de Dal-
matie, de Grèce et du Levant, fait
en 1675-76 par Jacob Spon docteur
medecin de Lyons et George Wheeler
Lyon. Ἦτο ἱατρός, υἱὸς τοῦ ἐπίσης
διακεκριμένου ἱατροῦ Καρόλου Spon,
φίλος δὲ καὶ ἀνταποκριτὴς τοῦ Guy
Patin (περιφανοῦς ἱατροῦ γεννηθ. τὸ
1601 καὶ ἀποθ. τὸ 1672). Ἐγεννήθη ἐν
Λουγδούνῳ, ἐσπούδασε δὲ τὴν ἱατρικὴν
ἐν Montpellier μετὰ τὸ πέρας τῶν
σπουδῶν του περιηγήθη τὴν Ἰταλίαν μετὰ
τοῦ περιφανοῦς ἀρχαιολόγου Vaillant.
Τὸ 1675-76 συνῴδευσε τὸν sir John
Wheeler, ἐν τῇ περιηγήσει τῆς Ἰταλίας,
Δαλματίας, Ἑλλάδος καὶ Ἑλλάσσονος Ἀ-
σίας. Αἱ ὑπ' αὐτοῦ γενόμεναι παρατη-
ρήσεις ἐδημοσιεύθησαν ὑπὸ τὸν ἄνω τί-
τλον. Οἱ τόμοι οὗτοι κυρίως πραγματεύ-
ονται περὶ ἀρχαιοτήτων, εὐρηνται ὅμως
ἐν αὐτοῖς καὶ παρατηρήσεις ἀφορῶσαι τὴν
ἱατρικὴν καὶ τὴν φυσικὴν ἱστορίαν. «Tout
le monde, λέγει ὁ Chateaubriand,
connoit le mérite de cet ouvrage,
où l'art et l'antiquité sont traités
avec une critique jusque alors igno-
rée». Μετὰ τὸ τέλος τῆς περιηγήσεως
του ἐπιστρέψας εἰς Γαλλίαν διέμεινε μέ-
χρι τοῦ 1685, ἐπειδὴ ὅμως ἦτο διαμαρ-
τυρούμενος, ἐβιάσθη ἕνεκα τῆς ἀκρω-
σεως τοῦ διατρίβματος τοῦ Nantz, νὰ
ἐγκαταλείψῃ τὴν Γαλλίαν, ἐσκόπευε δὲ
νὰ μεταβῇ εἰς Ζυρίχην, ἀλλ' ἀσθενήσας
καθ' ὁδὸν ἀπέθανεν εἰς Vevay. Ἐγραψε
τὰ ἑξῆς:

Recherches des antiquités, de Ly-
ous. 1647; Ignotorum atque obscu-

rum Deorum Arce, 1677; Histoire
de la ville et de l'état de Genève.
1680; Lettre sur l'antiquité de la
Religion. 1683; Miscellanea eruditæ
antiquitatis. 1679-81; ὡς καὶ τινὰς
ἱστορικὰς πραγματείας. Ἡ πρὸς τὸν
Guillet ἀπάντησις του κατεχωρίσθη ἐν
τῷ Γ' τόμῳ τῆς περιηγήσεώς του.

(Βλ. Ἐφημ. Πατρίδα ἔτ. IB' Μαΐου
30. 1877. ἀριθ. 579; Γ. Κωνσταντινί-
δου Ἱστορία τῶν Ἀθηναίων. σ. 518—19;
Lechevalier, Voyage dans la Troade
σ. 133 ἐν ᾗ ἀποκαλεῖ τὸν Spon voya-
geur d'une grande reputation.

(Ἐπεται συνέχεια).

ΑΛ. Κ.

Ἡ ΜΑΓΑΔΙΣ ΚΑΙ ΤΟ ΒΙΟΛΙΟΝ

(Συνέχεια ἰδ. σελ. 383)

Ἡ μάγαδις πρὸς τούτοις δηλοῖ ἦτοι
τὴν διαπασῶν ἢ τὴν ἀρμονικὴν ὁγδόην,
δηλ. τὸ σύρμα ἢ τὸν συριγμόν, περὶ ὧν
ἐποιήσαμεθα λόγον ἀνωτέρω. Καθόλου
δὲ μάγαδιν οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν καὶ πᾶν
ὄργανον ἡρμωσμένον κατ' ἀντιφωνίαν ἢ
κροῦσον ἐν τοιαύτῃ. Τὸ δὲ ῥῆμα μαγαδί-
ζειν ἐρμηνεύεται: παίζειν συνεχῶς κατ'
ὁμοφωνίαν, ἢ ποιεῖν συνεχεῖς ὁμοφωνίας.
Λέγεται δ' οὐ μόνον περὶ τῆς μαγαδιδος
ἀλλὰ καὶ περὶ παντὸς ἄλλου ὀργάνου
κρουομένου ὁμοφώνως ἐτέρω τινί.

Ὁ Γεβαῖτος ὕπολαμβάνει ὅτι ὁ μά-
γαδις αὐλὸς θὰ ἦτο ὁ ἀντίφθογγος τοῦ
συνήθους αὐλοῦ, καὶ ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ
συγκριθῇ πρὸς τὸ Ἰταλικὸν ottavino.

Τὰ περὶ τοῦ σχήματος τῆς μαγαδιδος
δὲν παρεδόθησαν ἡμῖν σαφῆ, ἀλλ' ὅμως,
ἐὰν πιστεύσωμεν τῷ Ἀριστοτέλει, ἡ μά-
γαδις ἦτο ὄργανον τριγωνικόν, τοῖς δακ-
τύλοις μόνον ψαλλόμενον, ἀποκλειο-

¹ Ἐνθ' ἄνωτ. τόμ. II. σελ. 255.

μένης τῆς χρήσεως τοῦ πλήκτρου ἢ μάλ-
λον ἀδύνατον οὔσης ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν
ἀντιφωνιῶν. Ὁ Ἀπολλοδώρος παρ' Ἀθη-
ναίῳ XIV, 637, 40, λέγει: «τὸ δὲ ἡμεῖς
λέγομεν ψαλτήριον, τοῦτ' εἶναι μάγαδιν»,
καὶ οὕτω δὲν διαφωνεῖ τῷ Ἀριστοτέλει,
ἐπειδὴ ψαλτήριον καὶ τρίγωνον εἶνε συν-
ώνυμα. Λέγεται δ' ὅτι ἡ μάγαδις ὀνομα-
σθῇ ἀπὸ Μάγδιος, Θρακὸς τὸ γένος.

Ἀναφέρεται δὲ πρὸς τούτοις ὅτι, ὅτε
ὁ Τιμόθεος ὁ Μιλήσιος, ὅστις ἐνομιζέτο
παρὰ τοῖς πολλοῖς ὅτι μετεχειρίζετο τὸ
πολυχορδότατον σύστημα διὰ τὴν μάγα-
διν, ἐπορεύθη παρὰ Λάκωσι σκοπῶν νὰ
παραφθεῖρῃ τὴν ἀρχαίαν μουσικὴν, καὶ
ὅτε τις ἐμελλε νὰ ἐκτάμῃ τὰς περιττὰς
τῶν χορδῶν, ἔδειξε παρ' αὐτοῖς ὑπάρχοντα
Ἀπολλωνίσκον, ὅστις εἶχεν ἰσόχορδον λύ-
ραν πρὸς τὴν ἑαυτοῦ, καὶ οὕτως ἀφέθη¹.

Ὑπομνηστέον δ' ἐν τέλει ὅτι τὰ ἐν τῷ
λεξ. τοῦ Γαζή περὶ μαγαδιδος λεγόμενα
εἶνε πάντα ἐσφαλμένα. Πρῶτον μὲν τὰ
περὶ ἀρμογῆς καὶ ὅτι περιεῖχε δέκα φθόγ-
γους ἢ τόνους ἐλέγχουσι πολλὴν ἀγνοίαν
τοῦ πράγματος, δεύτερον δὲ ὅτι ἐκαλεῖτο
αὐλὸς ἢ μάγαδις ἢ μαγάδης ἢ παλαιομά-
γαδις ἐμφαίνει τὸν γράψαντα ὅτι ἡστό-
χησεν μὲν πῶς ταῦτα διαστέλλονται ἀλ-
λήλων, ἐσφαλῆ δ' ἀναγνοῦς ἡμαρτημέ-
ως καὶ οὐχὶ ὅπως ἔχει τὸ παρ' Ἀθηναίῳ
χωρίον, οὐ τὴν μαρτυρίαν ἐπικαλεῖται.
Παρ' Ἀθηναίῳ IV, 182, 80, φέρεται ὡς
«Ὁ δὲ μάγαδις καλούμενος αὐλὸς, ὁ καὶ
παλαιομάγαδις ὀνομαζόμενος, ἐν ταύτῃ
ὁξὺν καὶ βαρὺν φθόγγον ἐπιδείκνυται, ὡς
Ἀναξανδριδῆς ἐν Ὀπλομάχῳ φησί».

Μάγαδιν λαλήσω μικρὸν ἅμα σοι καὶ μέγαν.

Ἐπὶ δὲ τῆς ἐννοίας τοῦ «ἐντατοῦ ὀρ-
γάνου» λέγεται ἡ μάγαδις.

Τὰ δύο ἑτέρα ψαλτικὰ ὄργανα, ὧν ἐ-
ποιήσαμεθα μνηεῖαν ἀνωτέρω, ἡ σαμβύκη
καὶ τὸ φοινίκιον ἢ λυροχοῖτιξ μικρὸν διέ-
φερον τῶν δύο προμνημονευθέντων, ἦσαν

¹ Ἀθην. Δειπ. XIV, 637, 40.

κολουθούμενος ὑπὸ τινων πιστῶν ἐρρίφθη
εἰς πλαγίαν τινὰ ὁδὸν κερδήσας οὕτω κα-
λὸν δρόμον. Τὸ ἱππικὸν τῆς Συμμαχίας
κατέφθασε πλέον τοὺς ἀστους εἰς τὰς
θύρας τῆς Στουτγάρδης· ἀλλὰ δὲν εὖρον
μεταξὺ αὐτῶν τὸν δοῦκα καὶ μεταξὺ δὲ
τῶν κυριωτέρων ὀπαδῶν του συνέλαβον
καὶ τὸν Ἀμβρόσιον Βολλάν. Καταβίβα-
σθεις ἐκ τοῦ ἵππου καὶ γυμνωθεὶς τῆς
πανοπλίας του ἐβασανίσθη ὑπὸ τῶν βαυα-
ρῶν στρατιωτῶν, οὔτινες ἀπέδωκαν εἰς
τὰ θάματα τῆς ἀνδρείας του τὴν φυ-
γὴν τοῦ δουκὸς καὶ τὴν ἀπώλειαν τῶν
χιλίων χρυσῶν φλωρινίων, ἅτινα τοῖς ὑ-
πεσχέθησαν διὰ τὴν σύλληψιν τοῦ Οὐλ-
ρίχου. Τοιοῦτοτρόπως ὁ ἀνδρεῖος καγκε-
λάριος ἐνίκηθη οὐχὶ ὅπως ὁ κύριός του
δοῦς διακρούσης τῆς μάχης, ἀλλὰ μετ'
αὐτὴν.

δρα περικυκλούμενη ὑπὸ βράχων καὶ θά-
μνων, μέχρι δὲ σήμερον ὀνομαζομένη ὑπὸ
τῶν χωρικῶν τὸ σπήλαιον τοῦ Οὐλρίχου.
Ὁ μουσικὸς τοῦ Χάρδτ ἐνεφανίσθη ὡς
σωτὴρ κατὰ τὴν φυγὴν των καὶ τοὺς ὠ-
δήγησεν εἰς τὴν κρύπτην ταύτην γνωστὴν
μόνον εἰς τοὺς χωρικοὺς καὶ ποιμένας
τῶν πέριξ. Ὁ δοῦξ εἶχεν ἀποφασίσει νὰ
διέλθῃ αὐτόθι τὴν νύκτα καὶ τὴν ἐπιού-
σαν κατὰ τὸ λυκαυγὲς νὰ ἐξακολου-
θήσῃ τὴν φυγὴν του πρὸς τὴν Ἑλβετίαν.
Ἡ νύξ θὰ ἦτο εὐνοϊκωτέρα αὐτῷ πρὸς
τοῦτο, διότι τὰ στρατεύματα τῆς Συμ-
μαχίας εἶχον ἤδη καταλάβει τὴν χώραν
καὶ ἦτο ἥκιστα πιθανὸν νὰ ἐξαπατήσῃ
τὴν ἀγρυπνον αὐτῶν προσοχὴν καὶ νὰ
διαφύγῃ, ἀλλ' οἱ ἵπποι ἦσαν κατὰσκοποι
καὶ ἐκ τῆς θερμότητος τῆς ἡμέρας, ἦτο
δὲ ἀδύνατον νὰ προμηθευθῶσιν ὁ δοῦξ

ρᾶς. Ὁ δοῦξ ἀπὸ ἱκανῆς ὥρας κοιμώμε-
νος, ἐλησμόνει ἴσως διὰ τῶν ὀνείρων του
ὅτι εἶχεν ἀπολέσει τὸ δουκάτον του. Ὁ
γέρων ἱππότης Λιχτενστάιν ἐκοιμάτο ἐ-
πίσης. Ὁ Μὰξ Στούμπφ δὲ Σβάνεσπεργ
εἶχε στηρίξει τοὺς στιβαροὺς βραχίονάς
του ἐπὶ τῶν γονάτων του καὶ κρύψει τὸ
πρῶσπόν του μεταξὺ τῶν χειρῶν του,
ὥστε δὲν ἐφάνετο ἐὰν ἐκοιμάτο ἢ διελο-
γίζετο τὴν φοβερὰν μεταβολὴν τῆς τύ-
χης τοῦ δουκός. Ὁ Γεώργιος Στουρμφέ-
δερ ἀνθίστατο εἰσέτι εἰς τὴν ὕπνον, ἂν
καὶ εἶχεν ἀρχίσει νὰ καταβάλλῃ πλέον
αὐτόν. Ὁ νεώτερος ὄλων προσηνέχθη οἰ-
κειοθελῶς ν' ἀγρυπνήσῃ τὴν νύκτα ἐκεί-
νην. Παραπλευρῶς αὐτοῦ ἐκάθητο ὁ μου-
σικὸς Ἰωάννης δὲ Χάρδτ. Προσέβλεπεν
ἀτενῶς τὸ πῦρ καὶ αἱ σκέψεις του ἐφί-
νετο, ὅτι συνεκέντρούντο εἰς ἕγρον τινα